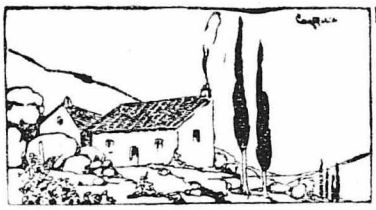

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΥΠΟΘΕΣΙ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ομιλεί ὁ κ. Δ. Βρατσανος. Τί μᾶς γράφει. Οἱ θρύλοι τῆς Καλλιθέας. Κιβδηλοποιεῖον ἢ κέντρον φαντασμάτων; Οἱ κρότοι καὶ ἡ ἁλυσσίδες. Ὁ μουγκὸς ἔνοικος καὶ ὁ τάφος τοῦ παιδιοῦ. Τὸ μυστηριῶδες ἁμάξι. Ἡ συνέχεια εἰς τὸ... Ὑποθηκοφυλακεῖον. Τί ἀπεκαλύφθη. Ἔκκλησις πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας. κ.τ.λ.

Ὁ κ. Δ. Βρατσάνος εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ δεχθῇ τὴν παράκλησί μας καὶ νὰ μᾶς γράψῃ γιὰ τὸ μυστηριῶδες σπίτι τῆς Καλλιθέας, μὲ τὸ ὁποῖο καὶ ὁ συνεργάτης μας κ. Σταμ. Σταμ. ἀσχολήθηκε σὲ προηγούμενο φύλλο.

«Εἶχα λάβει τὴν ἀπόφασι νὰ πάρω μαζύ μου τὸ μυστικὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς Καλλιθέας, γιὰ τὸ ὁποῖον ἔγραψε στὸ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» ὁ συμπαθής μου φίλος κ. Σταμ. Σταμ. Μὰ μ' ἐπροκαλέσατε. Τὸ ἀποκαλύπτω λοιπὸν αὐτὸ τὸ μυστικὸ καὶ... ἂς ὁ ψωνται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως οἱ αἴτιοι.

Πᾶνε ἀρκετά—ἂς μὴν τοῦμε πόσα—χρόνια. Ἐκατοικοῦσα τότε στὴν ἐπάνω Καλλιθέα, παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀντωνίου Βρατσάνου, στὴν περίφημη βιλλίτσα μου.

Ἦταν, θυμοῦμαι, χειμῶνας. Ἔξω, παρ' ὅλη τὴ λιακάδα, τὸ ξερόβορι ἐξοὐριζε. Ξαφνικὰ βλέπω τὸν Σταμ. Σταμ. νὰ κατευθύνεται στὴν πόρτα τοῦ κήπου μου.

Ἦλθε νὰ περάσουμε μαζὺ τὸ ἀπόγευμα. Εἴπαμε λοιπὸν πολλὰ πράγματα καὶ ἀφοῦ ἐξαντλήσαμε ὅλα τὰ θέματα τῆς ἡμέρας, ἦλθε καὶ ἡ ἀνία.

— Πᾶμε κομμὰ βόλτα; τοῦ εἶπα.

Τὸ ἤθελε καὶ κεῖνος. Καὶ ἀφοῦ εἶδε τὰ παρτέρρια καὶ τὰ μπουμπε μου καὶ τοὺς «κομπατὰν» καὶ τὶς «Ὀλλανδέζες» καὶ τὶς Ἀφρικανικὲς πάπιες μου κι' ὅλη τὴν μπάς κούρ, βρεθήκαμε στὰ χωράφια.

Μᾶς συνώδευε ἕνας πατριώτης μου, ποὺ ὅταν ἤμουν βουλευτής, ἦταν ἡ σκιά μου καὶ ὅταν πειὰ δὲν ἐξέθεσα ἀποψηφιότητα τὸν ἔγασα, ὅπως χάνει κανεὶς τὴ σκιά του σὰν συννεφιάζει.

Ἐπρότεινα σ' λίγο στὸν Σταμ. Σταμ. νὰ πᾶμε ὥς τὸ στοιχειωμένο σπίτι. Αὐτὸ δὲν ἦταν δική μου ἀνακάλυψις. Λίγες μέρες πιὸ πρὶν μὲ εἶχε πάει ὥς ἐκεῖ ὁ φαρμακοποιὸς κ. Ν. Ρεβελάκης.

Ἦταν πράγματι περίεργο καὶ ἰδιόρρυθμο τὸ σπίτι αὐτό, ὅπως τὸ περιέγραψε ὁ Σταμ. Σταμ. Βρισκόταν μέσα στὰ χωράφια, ποὺ ἦσαν τότε πίσω ἀπὸ τὸν ἀπέναντι τῆς Ἁγίας Ἐλεούσης λοφίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀρθοῦται ὁ ναὸς τοῦ Σωτῆρος, καὶ πίσω ἀκόμα ἀπὸ τὰ περιβόλια καὶ τοὺς λαχανόκηπους. Ἦταν περιεργότατο οἰκοδόιημα καὶ εἶχε μιὰ σειρὰ πίσω του μαντρωμένη καὶ δεν δροφυτεμένη. Ἀπὸ τὸν χαμηλὸ μανδρότοιχο αὐτῆς τῆς σειρᾶς, ποὺ ψηλώσαμε στὶς μύτες τῶν ποδαριῶν μας γιὰ νὰ ἰδοῦμε πάνω ἀπὸ τὰ κ α λ ο ύ π ι α του, κατορθώσαμε ν' ἀνακαλύψωμε μιὰ πορτίτσα, πού, ὅπως φαινόταν, δὲν εἶχε ἀνοιχθεῖ ποτέ

Ἀπὸ τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὴ μεγάλη καὶ βαρειὰ ξύλινη πόρτα, περιεργότατη κι' αὐτή, τερνοῦσε σύρριζα ἕνας χαρρόδρομος. Μὰ ἡ πόρτα ἦταν φτειαγμένη κατὰ τρόπον, ποὺ μόλις ἀπεμακρύνετο κανείς, πάντοτε πάνω στὸ δρόμο, τὴν ἔγανε, πίσω ἀπὸ μιὰ σὰν φτεροῦγα ἐξοχὴ τοῦ μανδρότοιχου.

Ὁ θρῦλος ἔλεγε, ὅτι κάποιο πολυτελὲς ἁμάξι περνοῦσε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα ἀπὸ τὸ δρόμο αὐτό. Διαβάτες τῶθλεπαν νὰ πηγαίνῃ μ' ἕναν κύριο καὶ μιὰ κυρία καὶ ἄλλοι ποὺ τὸ συναντοῦσαν παρακάτω, ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες οἰκοδόιημα, τῶθλεπαν πειὰ ἄδειο.

Ἄλλοι ἔλεγαν, ὅτι τὰ μεσάνυχτα ἀκουγαν κρότους μέσα στὸ σπίτι. Κρότους σὰν νἄσεργαν ἁλυσσίδες. Δούτους ρυθμικοὺς μηχανῆς.

Ἦταν κιβδηλοποιεῖον; Ἦταν ἄσυλον φαντασμάτων;

Στοὺς θρύλους αὐτοὺς ἀνακατευόταν κι' ἕνας τάφος παιδιοῦ, πού, καθὼς ἔλεγαν, βρισκόταν μέσα στὸ συνεχόμενο περιβόλι. Μὰ τὸ μάτι μας δὲν τὸν εἶδε.

Ἐπρόσθεταν ἀκόμα τὴ λεπτομέρεια, ὅτι ἐφώλιαζε μέσα στὸ μυστηριῶδες αὐτὸ σπίτι μιὰ ψυχή. Ἕνας ἐπιστάτης μουγκὸς καὶ κουφός...

* * *

Εἶχα ὥς τότε ἐξερευνήσει δυό, κατὰ θρῦλους, στοιχειωμένα σπίτια. Τὸ ἕνα—πᾶνε πολλὰ χρόνια—στὴν ὁδὸν Πειραιῶς. Κάπου κεῖ στὶς μπαράγκες, ποὺ πότιζαν μιὰ φορὰ τὰ ἄλογα τῶν ἐκτελούντων συγκοινωνίαν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς ἁμαξιῶν. Ἡ παράδοσις τοῦ τρόπου ἔλεγε, ὅτι μόλις ἔκανε νὰ πατήσῃ κανεὶς τὴν πρώτη βαθμίδα τῆς παληᾶς ξύλινης σκάλας τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, νοῦτρις ἀπαίσια. Ἕνα ὑπερφυσικὸ χέρι τοῦδινε ἕνα χαστοῦκι καὶ τὸν ἀνέτρεπε ξερό!

Θυμοῦμαι ποὺ ἀνέβηκα τρέχοντας τὴν ξύλινη σκάλα, γιατὶ βιαζόμουνα νὰ βρεθῶ στὴν π ρ ώ τ η β α θ μ ί δ α... σχέσεων μὲ τὰ φαντάσματα. Ἡ σκάλα ἔτριξε ἀπαίσια, μὰ χαστοῦκι δὲν ἔφαγα. Βρῆκα μόνο πέντ'—ἕξη ἀλῆτες, ποὺ γιαν κονέψει κεῖ μέσα, μ α σ τ ο υ ρ ω μ έ ν ο υ ς.

* * *

Τὸ ἄλλο στοιχειωμένο σπιτι βρισκοταν στὴν ὁδὸν Πατησίων. Ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ Πολυτεχνεῖο. Ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει ἡ ὁδὸς Ἀβέρωφ. Λὲν τὴν εἶχαν κόψει τότε ἀκόμα.

Ἄλλοι θρῦλοι πάλι γι' αὐτο. Ἦταν διωρόφο. Τοῦ ἰσογείου τὸ παράθυρα κατάκλειστα πάντα. Στοῦ ἐπάνω πατώματος τὰ τζάμια μπεροντεδάκια. Κάποτε-κάποτε τὸ βράδυ φαινόταν ἀπὸ μέσα καὶ κάποιο ἀμυδρὸ φῶς, ποὺ τρεμόσβενε, σὰν νυσταγμένο καντῆλι.

Μεσονύκτιον! Τὸ ὡρολόγιον τῆς Μητροπόλεως ἐσήμαινε τὸν τελευταῖον ἦχον τῆς δωδεκάτης, ποὺ ἀπλώθηκε πάνω ἀπὸ τὴν κοιμωμένην πρωτεύουσαν, γιὰ νὰ ξεψυχήσῃ στὸ διάστημα.

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ ἀνθίζαν ἀκαλίφες καὶ χαμομῆλι. Τ' ἀνθίλιά τους ἐλ ἄκαζαν μέσα στὸ σκότος. Ἡ ξύλινη σκάλα τοῦ σπιτιοῦ στέναξε, καθὼς ἀνέβαινα, μὰ ἡ πόρτα ἐπάνω ἦταν κλειστή. Μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὴν μπάζω μέσα, ἀλλὰ ὁ Φόῆ, τὸ γεννιαῖο μου σκυλί, ὑποχωρεῖ καὶ μὲ εἰδοποιεῖ μ' ἕνα περίεργο γαύγισμα νὰ μὴν προχωρήσω πρὸς τὸ ἔρεβος.

Σκύβω, ἀνάβω ἕνα σπίρτο καὶ βλέπω ὅτι δὲν ὑπῆρχε πάτωμα. Ἐμπρός μου ἔχασκε τὸ κενόν! Καὶ στὸν τοῖχο ἦσαν μπηγμένες φοῦρκες σιδερένιες ὥς κάτω ἀντὶ σκάλας.

Κατέβηκα καὶ βρέθηκα σὲ μιὰ ἀποθήκη γεμάτη τρωκτικὰ, ταγάρια καὶ ...πανό. Λαθραῖα ὅλα!...

* * *

Τὶς περιπέτειές μου αὐτὲς σκεπτόμουν ἐνῶ βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Καλλιθέας μὲ τὸν φίλο μου Σταμ Σταμ. Κι' ἄκουσα τότε μιὰ φωνή, τὴ φωνὴ τῆς Πείρας, νὰ μοῦ λέῃ: «Φάβα κ' αὐτὴ μὲ λάκκο!...»

Ἀπέναντι τὴ προσόψεως, νὰ τοῦμε, τοῦ σπιτιοῦ τῆς Καλλιθέας, ἦταν ἕνας λοφίσκος μ' ἕνα σπανὸ τρανές. Ἀνέβηκα στὴν πλαγιὰ αὐτὴ γιὰ νὰ δῶ καλύτερα.

Τζίγκοι ἐσκέπταζαν ἀπὸ πάνω, ὁλόγυρα εἰς σχῆμα μαιάνδρου τὴν αὐλὴ καὶ μόνο στὸ κέντρον διεκρίναμεν κάτι κεραμίδια.

Κυτταχτήκαμε μιὰ στιγμὴ μὲ τὸν Σταμ. Σταμ. καὶ ἄφωνα, βουβά, συνεννοηθήκαμε.

Περνοῦσε ἕνας γνωστός μου εἰσπράκτωρ τῶν τραμ. Ὁ Περπινιᾶς. Ξαφνιάστηκε κι' αὐτός. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ στείλῃ τὸν ἀστυνομικὸ σταθμάρχη Καλλιθέας μ' ἕνα-δυὸ ἄνδρες. Χρειαζόταν, βλέπετε, κι' ἐξουσία. Διάρρηξις καὶ φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας!...

Σὲ λίγο ἔφτανε μιὰ κουστωδία. Ὁ Μάκης ὁ Ἀλεκίζος, ἐνωμοτάρχης β' τάξεως, ἀστυνομικὸς σταθμάρχης Καλλιθέας, μὲ περίστροφον ὑπηρεσίας καὶ δυὸ ἄνδρες ἔνοπλοι, ὁ Περπινιᾶς μὲ μιὰ σκάλα κι' ἀκόμα ἕνας τραμβαγιέρης μὲ μιὰ κουλοῦρα σχοινί.

Ἐβάλαμε τὴ σκάλα κι' ἀνεβήκαμε. Τζίγκος ὑπῆρχε παντοῦ ἀντὶ στέγης. Περάσαμε ἕνας-ἕνας καὶ βρεθήκαμε σ' ἕναν ἄλλο περίβολο ἀπὸ μανδρότοιχο, τζιγκοσκεπασμένο κι' αὐτόν. Κάπου παρέκει ἦταν ἕνα γάσμα. Βάλαμε τὴ σκάλα καὶ κατεβήκαμε.

— Μιὰ πόρτα! φωνάζει ξαφνικὰ ὁ Μάκης.

Τὴν ἀνοίγουμε καὶ βρισκόμαστε στὸν ἐξωτερικὸ περίβολο μὲ τὴ μεγάλη καὶ βαρειὰ ξύλινη πόρτα.

— Κι' ἐδῶ πόρτα! ἀκοῦμε νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν μέσα διάδρομο ὁ Περπινιᾶς.

Τρέχουμε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μὰ ἡ πόρτα εἶνε κλειστή. Πῶς νὰ τὴ σπάσουμε! Καὶ τὰ πνεύματα; Διάρρηξις καὶ φθορὰ... π ν ε υ μ α τ ι κ ῆ ς ἰ δ ι ο κ τ η σ ί α ς!...

Εἴμαστε κλεισμένοι λοιπὸν σὰν ποντίκια σ' ἕναν ἀληθινὸ λαβύρινθο. Εἰς ἐνέργειαν πάλι τώρα ἡ σκάλα. Ἄλλος μανδρότοιχος καὶ κάτω ἄλλη φάκα. Ἐπὶ τέλους... ἐσπάσαμε μιὰ πορτίτσα.

Βρεθήκαμε τώρα μπρὸς σ' ἕνα μονόροφο σπιτάκι. Ἡ πόρτες ἦσαν ἀνοιχτές. Τὸ ἕνα διαμέρισμα κουζινίτσα μὲ WC. Ἕνα μπιντὲ κ' ἕνας ἰρριγκατέρ. Τὸ ἄλλο δωμάτιο ἀπέριττα ἐπιπλωμένο. Ἕνα κρεββάτι, δυὸ πλιάντ, ἕνα τραπέζι, μιὰ τουαλεττίτσα. Δὲ θυμοῦμαι τὴ λεπτομέρειε τοῦ Σταμ. Σταμ. γιὰ τὴν ἀταξία καὶ τὸ... κουλουριασμένο στρῶμα.

Τίποτ' ἄλλο δὲν ἤθελα πειά. Αὐτὰ μοῦ ἀρκοῦσαν. Καὶ μέσα στὴ νωπὴ ὀθόνη τῆς φαντασίας μου εἶδα νὰ ξετυλίγεται ἡ κινηματογραφικὴ ταινία μὲ τὶς προφυλάξεις καὶ τοὺς φόβους τοῦ λαθραίου εἰδυλλίου, μὲ τὴ λαχτάρα, τοὺς πόθους καὶ τὴν ἀπόλαυσι καὶ τέλος τὴν ἄτακτη φυγὴ ἀπὸ τὸν ἐπίγειο παράδεισο ὑπὸ τὸ φᾶσμα τῆς ρομφαίας τοῦ διώκτου ἀγγέλου.

Ἠθελήσαμεν μὲ τὸν Σταμ. Σταμ. νὰ σεβασθοῦμε τὸ «ἀνίκατον μάχανο» αἰσθημα τὸν ἰδιοκτητῶν τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ. Ἐκλείσαμε λοιπὸν καὶ πάλι τὴν πόρτα. ἀφοῦ ὁ συμπαθής μου συνάδελφος ἀφῆκε στὸ στρῶμα τὸ μπιλλιέττο του—ὅπως εἴδατε—καὶ ἐφύγαμε διὰ τῆς αὐτῆς λαβυρινθώδους καὶ περιπετειώδους ὁδοῦ.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησε μέσα μου τὸ ἀστυνομικό μου δαιμόνιο. Στὸ μυαλό μου μέσα ἔβλεπα νὰ ὀρθώνε-

Ο ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ

(Χαρισμένες από την Δνίδα Ἀλίκην Διπλαράκου στο «Μπουκετο»)

V

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικές ακόμα επιστολές απ' την σωρεία που εστάλη στην δίδα Ἀλίκη Διπλαράκου, μετά την εκλογή της ως Μις Ἑλλάς και Μις Εὐρώπης.

Ἰδοὺ πρώτη-πρώτη ἡ ἐπιστολὴ νεαρᾶς δεσποινίδος ἐξ Ἀλεξανδρουπόλεως :

Ἐν Ἀλεξανδρουπόλει τῇ 24)4)30.

Στὴν δοξασμένη μας Ἑλληνοποῦλα

Ἀξιότιμος Δεσποινίς.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε μιὰ φτωχὴ ὕπαρξι ὅπου θέλησε νὰ χαράξῃ δυὸ γραμμές σὲ σᾶς, στὸ πιὸ ὡραῖο ἄνθος τῆς Ἑλλάδος μας ὅπου ἐδοξάσθη.

Ἤθελα νὰ σᾶς γράψω μόλις ἐξελέγητε ἀλλὰ δὲν εἶχα τὴν τόλμην εἶμαι τόσο δειλή.

Δὲν ἤξευρα ἂν θὰ καταδεχθῆτε νὰ ρίξετε τὴ γλυκεια σας ματιὰ στὶς φτωχὲς μου γραμμές. Ἀλλὰ τὸ χαμόγελό σας μὲ ἐνεθάρρυνε.

Ἐδίδασα στὸ χαμόγελό σας τὴν τόσο λεπτὴ ψυχή σας καὶ γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ σᾶς γράψω.

Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ σᾶς ἰδῶ, ἀλλὰ τὴν ὥρα ὅπου θὰ σᾶς ἀποθαυμάζῃ μιὰ μικρὴ καὶ φτωχὴ ὕπαρξις θὰ καταδεχθῆτε ἄραγε ἔστω καὶ γιὰ ἐλεημοσύνη νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ σὲ μένα ὅπου θὰ μείνω ἐκθαμβῆ, μὲ τὴν φωτογένεια τοῦ προσώπου σας, τὴν Βασιλικὴ κορμοστασιά σας. Εὐτυχισμένες ἀδελφοῦλες ὅπου ἔχετε μιὰ νεραϊδα στὸ σπίτι σας !...

Καὶ εὐτυχισμένοι γονεῖς ὅπου ἀνέθρεψαν μιὰ βασιλοποῦλα καὶ ὅπου ἐδόξασε τὴν Ἑλλάδα μας.

Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν τόλμην μου ὅπου ἔχω ζητῶντας μιὰ σας φωτογραφία.

Τὰ βιβλιοπωλεῖα μας εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ φωτογραφίες σας καὶ ἔχω πάρει πολλές.

Ἀλλὰ ἐκείνην ποὺ θὰ μοῦ ἀφιερώσητε θάχῃ γραμμένες καὶ λίγες γραμμὲς τὸ δοξασμένο χεράκι σας γιὰ νὰ τὸ ἔχω καὶ νὰ τὸ φυλάγω ὡς κ ε ι μ ή λ ι ο ν.

Μ' ἐκτίμησιν

.....

Υ. Γ. Ἡ σύστασίς μου εἶνε...

* * *

Ἀκολουθεῖ ἡ ἐπιστολὴ νεαροῦ Ἕλληνος, διαμένοντος ἐν Μαδαγασκάρῃ, ἀγνοοῦντος ὅμως πῶς λέγεται καὶ πῶς ὀνομάζεται ἀκριβῶς ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του :

Μαγαδασκάρη.

Δνίς

Ὁ θρίαμβός σας καὶ ἡ ἐκλογή σας ὡς μὶς Europe δὲν ἔμεινε μόνον εἰς τὰ μικρὰ ἐν συγκρίσει ὅρια τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ ἦλθε μέχρι αὐτῆς τῆς Magadascar, ὅπου πολλοὶ Ἕλληνες σᾶς θαυμάζουν καὶ σᾶς συνχαίρουν διὰ τὴν νίκη σας. Νίκη ἡ ὁποία εἶνε ὄχι μόνον δι' ἐσᾶς ἀλλὰ δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ σᾶς γνωρίσω πρὸ τετραετίας καὶ ὁ ὁποῖος γνωρίζω τὴν ἀδελφήν σας ἡ ὁποία ἔδειδε μαθήματα εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν σχολὴν θεάτρου, σᾶς συνχαίρω, καὶ σᾶς εὔχομαι τὴν βεβαίαν ἐκλογὴν σας ὡς Μις Ὑφήλιος.

Ἡ παρακλησίς μου Δις εἶνε ὅπως μοὶ ἀποστείλετε τὴν φωτογραφίαν σας μὲ δύο λέξεις εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης σας.

Διατελῶ μετὰ πλήρους ἐκτιμήσεως.

* * *

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ χρονθοκοπουμένη μὲ τὸ Συντακτικὸν καὶ τὴν Γραμματικὴν ἐπιστολὴ Ἕλληνος, ἐν Αὐστραλίᾳ διαμένοντος :

Manilla Αὐστραλίας τῇ 25 Μαρτίου 1930.

Δ)νίδα Ἀλίκη Διπλαράκου

Miss *Εὐρώπης*

Ἀθῆναι.

Ἡ λαμψις τῆς πανιγηρικῆς ἐκλογήσας ὡς Miss *Εὐρώπη ἔλαμψε ὡς ἀστραπὴ μέχρι ἐδώ, ὑπενθημήζων εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου πῶς ἡ ἀρχέα ἑλληνικὴ εὐμορφιὰ ἐξακολουθεῖ νὰ κρίπτετι κατο ἀπὸ τὸν πανόριον ἑλληνικὸν οὐρανόν.*

Σᾶς εὐχομαι ἑλληνοπούλαμου ὅπως καὶ εἰς τοὺς προσεχεὶς τοῦ ριου ἰανεῖρου ἐπιδήξεις ἡ εὐμορφιάσας, σὰν λαμπερὴ ἀκτίνα νὰ χηθῆ, γιὰ νὰ λαμπρίνῃ σᾶς καὶ τὸ ἀθάνατον ἑλληνικὸν ὄνομα.

* * *

Νὰ ἀκοῦμε καὶ μιὰ ἐπιστολὴ Ἕλληνος πατριώτου, ὅ μὴν ἄλλα κα... ἀνορθογράφου :

Δεσποινις,

Ἴσως σᾶς φανεῖ παράξενο ἴσως σᾶς φανεῖ τρελλὸ ὅπως θέλετε πᾶρτε το, ἀλλὰ γυρόντας στὴ μονότονι κάμαρι μου δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ σᾶς γράφω. Δὲν εἶνε ψέμα ἂν σᾶς πῶ ὅτι δάκρισα, δὲν ἔχω λόγους νὰ σᾶς ἐκφράσω ὄχι τὲς εὐχαριστεῖες μου ἀλλὰ τὲς εὐχαριστεῖες τῆς φτωχῆς Ἑλλάδος. Ἔχω τρία χρόνια στὴ Γαλλία φοιτῶν καὶ ὅλη μου τὴν ζωὴ πέρασα στὰ ξένα, τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη δὲν τὴν ἐγνώρισα ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ μὲ τρέλα καὶ θέλω ὅλλοι οἱ Ἕλληνες νὰ τὴν ἀγαποῦν ἔτσι, σᾶς φαίνονται τρελλὰ ἴσως τὰ λόγια μου, ἀλλὰ εἶνε γλυκειὰ τέτοια τρέλλα. Ἀπ' ὅλαυτὰ εὐχαρίστησι ἐκ μέρους σας θὰ ζητήσω κάτι τὸ ὁποῖο ἤδη ὑπάρχει ἴσως. Μὴ ξεχνᾶτε ποτὲς νὰ λέτε πῶς εἴστε Ἑλληνίς μὴ παραλείπετε ποτὲς νὰ δουλεύετε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιατὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὅλα της τὰ παιδιὰ καὶ προπαντὸς ἀπὸ τὰ ἐκλεκτά της. Τρέχω νὰ ρίξω τὸ γράμμα μὴ τυχῶν καὶ μοῦ φανεῖ γελοῖο ἀῦριο.

* * *

Τέλος ἀπολαύσατε καὶ το κατωτέρω ἐξωφρενικὸ γράμμα, κάποιου θρησκοληπτου, κάποιου προληπτικοῦ νεοέλληνος, ὁ ὁποῖος ἔστειλε στὴν δίδα Διπλαράκου μίαν ...μαγικὴν ἄλυσσον καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε ἀσφαλῶς... γιὰ τὶς ἀ λ υ σ σ ί δ ε ς !...

Miss,

Καλὴ τύχη καὶ καλὴ ὑγεία. Συνέχισον τὴν ἄλυσσον ταύτην. Κάμε ἐννέα ἀντίγραφα καὶ στεῖλε εἰς ἐννέα πρόσωπα ἀπὸ πλέον ἀγαπημένους φίλους σου.

Αὐτὴν τὴν ἄλυσσον ἠρχισεν εἰς Φλάνδραν ὁ Ταγματάρχης τοῦ Ἀμεριχανικοῦ Πυροβολικοῦ καὶ πρέπει νὰ κάμῃ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου 3 φοράς.

Στείλετε ἐὰν εἶνε δυνατὸν ἐντὸς 24 ὡρῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς παρούσης. Μὴ παραβῆτε τὴν ἄλυσσον ταύτην δυνατὸν νὰ φέρῃ κακὴν Τύχην.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ἐννέα ἡμερῶν μετὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ ἀναχώρησιν, μέτρησε τὰς ἡμέρας, κάποιο εὐτυχὲς γεγονὸς θὰ συμβῇ τὸ ὁποῖον θὰ πληρώσῃ χαράς.

Ἐὰν τὸ πάρετε αὐτὸ ὡς ἀστεῖον, πιθανὸν νὰ σᾶς φέρῃ κακὴν τύχην.

Ἡ πρόληψις πάντοτε ἀληθής.

Ἡ κ. Παντεδιτῆ τὴν 4ην ἡμέραν ἐκέρδισεν λαχεῖον 100.000 λιρῶν.

Ἡ κ. Δολερὸ ἡ ὁποία κατεστράφη διότι δὲν ἔλαβε σοβαρῶς τὴν ἄλυσσον δὲν ἀπέστειλε τὰ γράμματα.

Ἡ κ. Λανδρῆ ἀπώλεσεν τὸν μονάκριβόν της ἐν 3ην ἡμέραν μετὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀλύσσεως χωρὶς, νὰ στείλῃ ἀντίγραφα.

Ἡ Πόλα Νέγκρι ἀφ[illegible]ει εἰς τὴν ἄλυσσον ταύτην ὅτι ὑπανδρεύθη τὸν πρίγκηπα Δίδι.

Ὁ κ. Ἔφαχ ὀφείλει τὴν θεωρείαν (1) εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξετέλεσε τὰς ὁδηγίας.

***ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ** : Νέες ἐπιστολές.*

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Το νύχτωσε το σπίτι μας ὁ ἀντίλαλος του (βρηχω)
καὶ τοῦ χαμοῦ τ' ἄγρια στοιχεια τοῦ σβόν (σαιε τὸ φῶς).
Τώρα μὲς στὰ εἰκονίσματα θαρρῶ ἡ ψυχὴ (τοῦ κρίνου)
πως ἀργοφέγγει στὰ Βουδὸ σκοτάδι της (νυχτος).
Τὰ πάντα γύρω ἐσώπασαν στὸ νεκρικὸ πο (ίδα)
καὶ χόρεψαν τὸ θλιβερὸ χορὸ τοῦ γύρι (σουν),
τὴν ἄλλη αὐγὴ μᾶς ζύπνησε θρηνῶντας ἡ (καμπάνα)
κι' ὁ ἦχος μᾶς ξανάνοιξε τὴ βρύσι τοῦ μα (τιοῦ).
Τὸν ὕπνο στὴν ἀρρώστεια του τὴν μόρωνε (τὸ χαῦ),
κι' ἡ μάνα τὸ παράστεκε στὸ λίανο μὴν τῆς (φύγῃ),
κι' ὅταν ξυπνοῦσε γύρευε μὲ τὴν τροφὴ (ὁμάδι)
κάποιον σὰν νὰ τὸν ζήτανε στοῦ κανηλιοῦ (τὰ φέγγη).
Ἡ Μοῖρα ἦρθε καὶ τοῦπαιξε τὴν πλάνα (της δρχήστρα)
μὲ τοῦ ρυθμοῦ τὰ κύμβαλα καὶ τὰ βραχνὰ (βιολιά,
τὸ μάγεψαν, τὸ πλάνεψαν τῆς συμφορᾶς τα (σεῖστρα)
καὶ τοῦ θανάτου τὰ στοιχειὰ τοῦ πῆραν τὴ (λαλιά.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ται ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικό. Ἔκαμα λοιπὸν ἕναν γυναικεῖον ὅρκον, νὰ μὴν ἀποκαλύψω τίποτε, ἀπὸ ὅσα ἐν συνεχείᾳ θὰ μάθαινα κι' ἐξακολούθησα τὴν ἀνκέτα μου.

Ἐπῆγα στὸν Φύλακα τῶν Μεταγραφῶν. Αὐτὸς ἐστάθηκε πολὺ ἀκριτόμυθος. Εὑρῆκα τὸ ἀκίνητον αὐτὸ ἐγγεγραμμένον στὸ ὄνομα μιᾶς Ρουμάνας, οἰκονόμου ἢ καμαριέρας, μιᾶς βαθύπλουτης κυρίας. Ὁ μίτος, ποὺ μοῦδωκε ὁ φύλαξ τῶν μεταγραφῶν, εἶχε μεγάλη συνέχεια, καὶ μὲ τὴ βοήθειά του ἔφτασα στὴν ἔξοδο τοῦ λαβυρίνθου, ὅπου βρῆκα νὰ μὲ περιμένῃ... ἡ βαθύπλουτη κυρία μ' ἕναν γιατρὸ ἐν πολλοῖς... ἐπιοιμῷ περιβολῇ !...

Μὴ μοῦ ζητήσετε περισσότερα. Ἔχω δώσει ὅρκο στὸν ἑαυτό μου.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». – Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω ἀποκαλυπτικῆς ἐξιστορήσεως τοῦ κ. Δ. Βρατσάνου, τὸ μυστήριο διαφωτίζεται κάπως. Ἀμυδρῶς ὅμως κι' οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ θέλουν ἀσφαλῶς φῶς, περισσότερο φῶς. Καλοῦμε λοιπὸν καὶ παρακαλοῦμε πάντα ἀναγνώστη μας γνωρίζοντα ὁτιδήποτε τὸ σχετικὸν νὰ μᾶς διασφώτιση ἀπολύτως.